

Het gapende klokje...

In de leefkamer van een riante woning stond een heel mooi klokje. Iedereen hield ervan, ze vonden het gezellig om naar het getik te luisteren. Ze waren blij dat het uurwerk altijd de juiste tijd aangaf. Niemand wist echter dat het klokje zich verveelde. Het klokje gaapte van verveling... De wasmand stond regelmatig in de tuin, de hond mocht mee naar de markt, het ruittuig moest naar buiten, het klokje niet. De andere kostbare voorwerpen waren zeer gelukkig omdat ze zeer bewonderd werden en begrepen het uurwerkje niet. Tot op een dag een prachtige spiegel net voor het klokje opgehangen werd. "Ben ik dat"? zei het klokje tegen de spiegel. "Ja" antwoordde hij, "je bent heel leuk om naar te kijken". Nu voelde het klokje zich uitermate gelukkig. Het vergat echter, dat de cijfers omgekeerd weerspiegeld werden. Vlug veranderde het wijzers en cijfers van plaats en toen bleek het, dat de juiste tijd niet meer aangegeven werd. "Wie heeft met het klokje geknoeid"? zei vader boos, die te laat op zijn werk kwam. Moeder was te vroeg om boodschappen te doen. Ze keek zeer verdrietig naar het klokje en zag in de spiegel, dat de cijfers niet meer op hun juiste plaats stonden. Ze riep het dienstmeisje en vroeg haar wat later, het klokje naar een uurwerkmakerij te brengen. "Eindelijk mag ik ook eens naar buiten" riep het klokje verheugd, maar niemand hoorde het. In de winkel kreeg een leerjongen de opdracht de wijzerplaat terug in orde te brengen. Het was echter tegen sluitingstijd en het klokje stond op de toonbank. Nu proestten alle klokken het uit. Ze lachten met het klokje dat zo dom geweest was en het begon te huilen... "Nu is het genoeg" sprak een zeer oude statige staande klok, "straks ben ik zelf de tel kwijt". Het werd nu heel stil... en deze keer gaapte het klokje van de vaak en viel in slaap... De volgende dag stond het klokje terug op zijn gewone plaats en gaapte nooit meer van verveling. "Ik voel me veiliger binnen in huis" zei het klokje tegen de spiegel "Ik ook, ik was bijna gebroken bij het lossen uit het rijtuig". "EIND E GOED ALL E B GOED" sprak de huisvrouw tegen zichzelf en plots riep het klokje "Koekoek". De leerjongen had zich vergist meende ze. Maar dit was niet zo. Elk uur riep het klokje nu "KO E KO E K" en verveelde zich nooit meer. De huisgenoten hielden er nu nog meer van.